

Llum, càmeres... Dació!

Un dels sis platós de la Ciutat de la Llum d'Alacant, un macrocomplex cinematogràfic ruïnós del qual la Generalitat Valenciana s'ha de desprendre.

El 2005 la Generalitat Valenciana va inaugurar a Alacant la Ciutat de la Llum, uns estudis de cinema capdavanters que van costar 274 milions d'euros. Segons la UE, la inversió era ruïnosa i significava competència deslleial, motiu pel qual ha urgit a vendre les instal·lacions, inactives de fa tres anys. Francis Ford Coppola i uns socis seus proposen de quedar-se-les abonant només 80 milions, el deute que arrossega el complex.

Lona de *Lo imposible*, rodada a l'immens tanc d'aigua de la Ciutat de la Llum, era plugim al costat del bany de realitat que ha inundat les instal·lacions d'Alacant, propietat de la Generalitat Valenciana. Naomi Watts va sobreviure enmig d'aquell panorama dantesca, però l'autèntic tsunami, el pateix Alberto Fabra. Un tsunami amb epicentre a Brussel·les.

Ara fa dos anys i mig, la Unió Europea va dictaminar que els 274 milions d'euros esmerçats en aquest macroprojecte cinematogràfic havien de ser retornats a les arques públiques valencianes. En primer lloc, perquè es tractava de competència deslleial envers els estudis privats de la resta del continent, però també, perquè una inversió d'aquest tipus ni tan sols se li hauria ocorregut a l'especula-

dor més maquiavèlic del món. En una resolució severíssima, la Comissió va assegurar que qualsevol operació borsària hauria tingut més opcions d'èxit que no la Ciutat de la Llum, que s'ha erigit protagonista de la pel·lícula d'intriga més interessant que ha acollit d'ençà que, el 2005, l'aleshores president Francisco Camps va inaugurar el recinte.

El Govern de Fabra va recórrer contra la decisió europea, però el proppassat juliol la UE confirmava els pitjors pronòstics: ratificava la mesura presa i condemnava la Generalitat a abonar les costes derivades del procés, iniciat pels estudis londinencs Pinewood, que, a diferència dels d'Alacant, tenen llista d'espera de productores que hi volen rodar.

L'actual comissari de la Competència, l'espanyol Joaquín Almunia, també ha avisat que les subvencions de la Generalitat a les productores que es desplaçaven fins a la Ciutat de la Llum no eren admissibles i ha instat el Govern valencià a recuperar-les, una qüestió que sembla encara més utòpica que reingressar els 274 milions que va costar el complex.

Passejar avui per la Ciutat de la Llum provoca el mateix efecte que fer-ho per Terra Mítica, l'altre gran projecte temàtic ideat per Eduardo Zaplana. En el primer cas, ja fa dos anys i mig que no trepitja el recinte cap actor, dos anys i mig en què els únics que han freqüentat la zona són els membres de seguretat, de manteniment i de l'administració, a més del personal docent i l'alumnat de l'Escola de Cinema, que no va abaixar la persiana fins l'estiu passat.

50 quilòmetres cap al nord, a Benidorm, Terra Mítica està tancat 225 dies a l'any, els únics mesos complets que s'obri al públic són juliol i agost, mentre que del 3 de novembre fins a l'1 d'abril no s'hi pot accedir cap dia. Els nous propietaris del parc, que van comprar-lo pagant els 67 milions de deute que arrossegava, van fer, no obstant això, un negoci redó: van quedar-se per aquella xifra un complex que al seu dia va costar 377 milions d'euros com a mínim, el 70% dels quals –uns 260 milions– van eixir de la Generalitat,

productors estrangers i a Santa Ana, una empresa immobiliària alacantina– per tal de quedar-se el conjunt sencer.

Les semblances amb Terra Mítica són evidents. El que havia de ser un parc d'atraccions que diversificara l'oferta lúdica de la capital turística del País Valencià va convertir-se en un megarecinte que aspirava a competir amb Port Aventura i Disneyland París, i el que havia de ser un parc temàtic dedicat al cinema amb una escola adjacent va convertir-se en un mastodòntic complex de 3,2 quilòmetres quadrats, amb sis platós que sumaven 11.100 metres quadrats i edificis independents –tallers, magatzems... – de 15.000 metres quadrats més, tot plegat amb els principals avenços tecnològics i una insonorització perfecta.

En tots dos casos van encarregar-se uns estudis de viabilitat que van resultar un miratge. Tant el nombre de visitants –a Terra Mítica– com l'atractiu climatològic –a la Ciutat de la Llum, amb unes vistes privilegiades de la Mediterrà-

A la Ciutat de la Llum el terreny disponible no és tant, encara més tenint en compte que el Tribunal Suprem ha obligat la Generalitat a pagar 42 milions d'euros addicionals per les expropiacions fetes al seu dia. Un altre sotrac que el Govern valencià esperava solucionar per la via ràpida: la consellera Isabel Bonig va informar les Corts que compensarien els afectats dels terrenys que van fer-se servir i retornarien el sòl no utilitzat als propietaris de les terres expropiades que n'han quedat al marge, després del pagament de les quantitats que la Generalitat els va donar ja fa més d'una dècada.

La presència de la immobiliària Santa Ana fa pensar que l'objectiu de Coppola i companyia no se circumscriu als platós, els camerinos i el prominent edifici administratiu, sinó que al darrere també hi ha la intenció de desenvolupar urbanísticament un entorn idíl·lic, a només set quilòmetres del centre urbà d'Alacant, ben a prop de l'aeroport i en un turonet que permet una visió encisadora de la mar. D'hotels, ja n'hi ha, però de bungalows, no. La presència a la zona de l'OAMI (Oficina d'Harmonització del Mercat Interior, patent de marques de la UE) i del British School són uns altres aspectes suggerents.

Com en el procés d'execució i traspàs de Terra Mítica, doncs, es privatitzarien els guanys –els béns immobles, sufragats molt majoritàriament amb diners públics– i se socialitzarien les pèrdues. O més ben dit, l'abonament de les pèrdues –el deute– seria suficient per quedar-se amb la Ciutat de la Llum.

Vigilants. Forçada a desprendre-se'n, però, la Generalitat troba que farà un més bon negoci si ven cada part de la Ciutat de la Llum per separat, és a dir, a través de lots. Ha pensat de fer-ne vuit, i així, recuperar el màxim de diners possibles, malgrat que després els platós no es facen servir com a platós. Podria passar que allà on Coppola va rodar *Tetro* o allà on Gérard Depardieu va fer d'Obélix, d'ací a un temps hi haguera un magatzem industrial, o unes pistes de pàdel cobertes o qui sap què. Des d'Europa vigilaran tot el procés de venda i, de fet, encara esperen el plec de condicions que els ha de remetre la Generalitat.

Un plec que la diputada socialista Eva Martínez dubta que arribe abans de les eleccions del 24 de maig del 2015. “No

Les semblances entre la Ciutat de la Llum i Terra Mítica són evidents

les dues caixes de referència en aquell moment –CAM i Bancaixa– i fins i tot, ni que fóra una petita part, del Banc de València, que ja tenia Bancaixa com a accionista majoritari. El 30% restant era a les mans d'accionistes privats, que el maig del 2004 –tres anys i deu mesos després de la seua inauguració– ja van veure clar que allò no rutllava: Terra Mítica va entrar llavors en suspensió de pagaments, un atzucac que va significar l'inici del seu declivi.

Amb la Ciutat de la Llum, el fiasco pot ser encara més gran. La Generalitat Valenciana posseeix el 100% de les accions, va pagar no menys de 274 milions d'euros per uns estudis capdavanters que són l'enveja de mig planeta però que han resultat igualment deficitaris, fins al punt que el deute acumulat –80 milions d'euros– és la quantitat que ha oferit el director nord-americà Francis Ford Coppola –associat a un grup de

nia– van fer pensar que allò seria arribar i moldre. Però una dècada i mitja després, allò que de debò ha quedat molt és un capital considerable: més de 600 milions d'euros, concretament.

Els terrenys del voltant també poden tenir un futur idèntic. A Benidorm ja va urbanitzar-se la part que circumdava Terra Mítica, on la Generalitat va aprovar un pla especial director d'usos i infraestructures (PEDUI) gràcies al qual s'han aixecat –amb una concessió de 75 anys– tres hotels de luxe, un camp de golf i un altre recinte lúdic, Terra Natura. Uns espais que haurien d'abonar un cànon anual a la Generalitat que, no obstant això, no es fa efectiu. I a la vora, el constructor Enrique Ortiz –imputat en el cas *Brugal* i el cas *Gürtel*– va comprar-li per 80 milions d'euros a Terra Mítica –a la Generalitat Valenciana– 216.000 metres quadrats de sòl no urbanitzable en què ara, gràcies al PEDUI, sí que podrà edificar.

Un informe del Consell Valencià de Cultura parla de “fracàs absolut”

se'n voldran desfer tan ràpidament, és molt possible que deleguen la venda en el futur Govern, que li passen aquesta patata calenta”, afirma, i el ben cert és que la consellera actualment responsable de la matèria, Maria José Català, ha comunicat que els tècnics encara “estan preparant” el plec per enviar-lo a Brussel·les.

El plec arribarà després d'un plec que li ha costat 515.892 euros en advocats, a la Generalitat. Aquests són els diners que ha ingressat el bufet Garrigues per defensar –en va– l'administració valenciana. En total, Garrigues s'ha embutxacat més de 900.000 euros com a assessora legal de la Ciutat de la Llum.

Mentrestant, el Consell Valencià de Cultura (CVC), una institució pública de caràcter consultiu, alertava en el seu informe del maig d'enguany que “per decisió de la Generalitat, les instal·lacions cinematogràfiques estan en desús, cosa que provoca el deteriorament material dels estudis i els desprestigia amb vista a una possible venda”.

Acusats. L'informe del CVC és demolidor. Explica que “la posada en marxa de la Ciutat de la Llum, el 2005, va suscitar unes grans expectatives en el sector audiovisual valencià, que hi va veure una possibilitat de consolidar el sector i de generació d'ocupació, una eixida natural al mercat europeu i la convicció que l'oferta d'un lloc atractiu i un clima temperat atraurien a la nostra comunitat molts rodatges nacionals o internacionals”.

En canvi, continua l'informe, “aquests objectius van aconseguir-se només en part, i van acabar en un fracàs absolut”. Entre les raons que aporta, després d'haver-ho consultat amb “els professionals del mitjà”, hi ha precisament la ubicació de la Ciutat de la Llum, que “incrementava la despesa en concepte de dietes i el desplaçament d'uns tècnics i artistes que, sobretot a l'inici, provenien de fora”. També es feia esment de l'“excessiu volum dels estudis i l'elevat cost de manteniment”. A més, la concessió de la gestió a una única empresa, Aguamarga Gestió de Estudios, SL –propietat de Luis García Berlanga, d'uns altres productors audiovisuals com Amadeu Fabregat i, fins i tot, del notari valencià Carlos Pascual–, va fer-se sense concurs previ, objectius ni clàusula de rescissió.

L'agost del 2007, Mariano Rajoy va visitar la Ciutat de la Llum acompanyat dels presidents valencià i de la Diputació d'Alacant, Francisco Camps i Joaquín Ripoll, que dimitirien per causes de corrupció.

Els experts consultats pel CVC afegien que “l'escassetat de contactes i aliances amb estudis d'uns altres països i amb les productores de Madrid i Barcelona, que no van arribar a implicar-se en el projecte” tampoc no va ajudar gaire.

En última instància, s'assenyalava “els canvis continuats en la direcció del complex, que de vegades va recaure sobre persones sense una relació especial amb el món del cinema”, com és el cas dels dos primers directors generals, José María Rodríguez Galant i Elsa Martínez, ex-regidors del PP a Alacant reubicats al capdavant de la Ciutat de la Llum en un complex joc d'equilibris polítics. Francisco Camps, de fet, va adquirir el 25% de la propietat que era a les mans d'Aguamarga per tal de nomenar persones afins en un consell d'administració dominat per fidels a Zaplana. La viabilitat del recinte era molt qüestionable, però Camps no va dubtar a fer aquell moviment accionarial.

Més amargor. Aguamarga va eixir de l'accionariat però, efectivament, va continuar com a gestor del conjunt. I tal com relata l'informe del CVC, l'adjudicació no va superar cap concurs previ, sinó que va seguir la modalitat *intuitu personae*, ‘en atenció a la persona’. Luis García Berlanga havia parit la idea i havia de

ser ell qui duiguera la gestió, ni que fóra a través de persones nomenades per ell.

Els estira-i-arrosnes entre la Generalitat i Aguamarga van ser constants. Els uns acusaven els altres de no fer prou perquè els estudis funcionaren com calia, la desconfiança era mútua i la mort del director valencià, el 13 de novembre del 2010, va resultar estranyament alliberadora per al Govern de Camps.

Sense Berlanga –que abans de morir va deixar dit que no li agradava el nom i la ubicació de la Ciutat de la Llum, que volia a Sagunt (Camp de Morvedre)– la Generalitat entenia que el contracte quedava rescindit, però no fou tan senzill. Aguamarga va continuar dins de les instal·lacions, per bé que l'últim rodatge es remunta a desembre del 2011 i que aquell mateix any l'empresa va entrar en concurs de creditors, amb un administrador concursal guiant les seues passes.

La sentència de la UE, emesa el maig del 2012 i ratificada el juliol del 2014, també va ser aprofitada pel Govern valencià per accelerar l'eixida d'Aguamarga, però el moment tan anhelat no va arribar fins el proppassat 2 de desembre, quan l'administrador de l'empresa va deixar les claus del recinte. Una sentència els obliga a pagar 1,2 milions a la Generalitat pel temps que hi han estat sense haver-hi de ser, però al seu torn,

Una pel·lícula de terror

1 Entre el 1995 i el 1999, durant la primera legislatura del PP a la Generalitat, a València van erigir-se els primers edificis de la Ciutat de les Arts i les Ciències, a Benidorm va aixecar-se Terra Mítica i va aprovar-se la construcció de l'aeroport de Castelló. Mentrestant, la ciutat d'Alacant es mantenia en un discret segon pla, no semblava un actor protagonista. Va ser llavors que el cineasta Luis García Berlanga, ben relacionat amb els dirigents populars, va proposar al president del Consell, Eduardo Zaplana, la creació d'uns estudis cinematogràfics que atragueren els professionals del sector. Va suggerir-li de fer-los a Sagunt no sols per la seua proximitat a València, sinó també per raons arquitectòniques -un entorn històric exuberant- i econòmiques, atès que la capital del Camp de Morvedre encara patia els efectes de la reconversió industrial, que havia significat la mort dels Alts Forns del Mediterrani.

2 A Zaplana, la idea li va semblar perfecta, però va engrandir-la i va decidir que un projecte de tanta volada havia d'anar a parar a Alacant, la gran oblidada. Cinc megaplatós i el millor tanc d'aigua del món van fer dels estudis d'Alacant els millors d'Europa. El dissenyador, el nord-americà Gary Bastien, era la principal autoritat en la matèria. La ubicació final, a la partida d'Aigua Amarga, va obligar a fer unes expropiacions que temps a venir el Tribunal Suprem declararia infravalorades i per les quals la Generalitat ha d'abonar 42 milions addicionals. A tocar mateix dels estudis -amb unes vistes privilegiades de la mar- es pensava aixecar hotels, restaurants i bungalows, però les coses no van anar tan bé com es pensava. Ara el Govern valencià proposa de retornar els terrenys no construïts i de pagar la part de més exigida per la justícia als propietaris que ja no podran recuperar els seus.

6 El febrer i el juliol del 2007 la Ciutat de la Llum observa com el seu futur comença a enfosquir-se. Els propietaris dels prestigiosos estudis britànics Pinewood presenten dues denúncies davant la UE pel que consideren "competència deslleial", és a dir, que una administració pública sufrague el cost d'uns estudis cinematogràfics i que, a més, subvencione les productores que hi roden. La comissària del ram, Neelie Kroes, va admetre de seguida que hi havia indicis d'il·legalitat. L'agost del 2009 la Generalitat va nomenar nova directora general del complex Elsa Martínez, una publicista molt pròxima a Gerardo Camps que també havia estat regidora del PP a Alacant. Les "grans dosis de creativitat" que va prometre no van passar de les paraules.

7 Els esforços de Camps per publicitar les instal·lacions no van faltar. La Generalitat va pagar 4,7 milions d'euros perquè el macrorecinte alacantí acollira el rodatge d'*Astèrix als Jocs Olímpics*, en què l'actor francès Gérard Depardieu encarnava Obèlix. La fotografia entre tots dos va ser convenientment publicitada per l'administració valenciana, que fins i tot va exhibir-la a l'estand de la fira turística Fitur del 2007, un escenari col·lossal ideat per Orange Market que ara és objecte d'investigació d'una de les sis peces valencianes del cas *Gürtel*. Foc d'encenalls, com l'anunci de l'aleshores alcalde d'Alacant, Luis Díaz Alperi, ara doblement imputat, de fer un festival de cinema anual "tan important com el de Canes o el de Venècia".

3 La societat Ciudad de la Luz, SA, va ser creada el novembre del 2000. La Generalitat Valenciana posseïa el 75% de les accions, i l'empresa Producciones Aguamarga, SL, lligada a Berlanga i a diverses persones relacionades amb el sector audiovisual, el 25% restant. La gestió del complex aniria a càrrec de la segona, que en qualsevol cas va vendre la seua part del negoci el juliol del 2004 –mesos abans de la inauguració oficial– per 139.059 euros. Amb tot, la mercantil va continuar supervisant l'execució de les obres i gestionant el recinte. El contracte en qüestió, sense concurs públic, va acollir-se a la fórmula *intuitu personae*, és a dir, 'en respecte a la persona'. En respecte a Berlanga, és clar.

4 Quan Francisco Camps arriba a la presidència de la Generalitat, l'any 2003, no dubta a assumir el projecte com a propi. De fet, la compra de les accions de Producciones Aguamarga tenia com a finalitat imposar uns consellers més proclius a ell, que ja estava enfrontat als seguidors de Zaplana. A més dels estudis, s'enllesteix una Escola de Cinema adjacent que aspira a esdevenir referencial. Una altra vella aspiració de Berlanga que el PP valencià farà realitat. El 2010, el cost global de les obres s'estimava que havia ascendit a 274.125.946 euros, incloent-hi els interessos impagats i l'aportació de terrenys. Fins aquell moment, les pèrdues eren de 84 milions d'euros. 1,5 milions se'ls va endur Paramount per "assessorar" els rectors del complex, amb l'afegit de poder disposar dels estudis durant quatre anys.

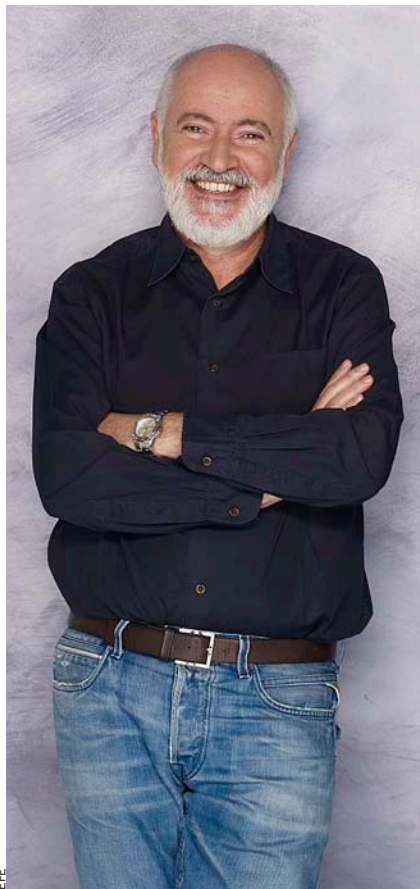
5 Des que el 2005 es posa en funcionament la Ciutat de la Llum, al capdavant hi haurà càrrecs polítics. El primer director general, José Ramón García Galant, ex-assessor de Zaplana, resultaria imputat pel desfalch de 6 milions d'euros a Mercaliente durant la seua etapa com a regidor del PP a Alacant. Els rodatges que s'hi fan, subvencionats per la Generalitat Valenciana, atrauen sobretot films espanyols. Entre les comptades figures de talla internacional que hi treballaran, se'n destaca Francis Ford Coppola, que hi roda *Tetro*, un dels seus treballs de menys èxit. Això sí, va aprofitar l'avinentsa per pronunciar-hi una conferència per la qual li van pagar 500.000 euros. A la imatge, García Galant –esquerra– passeja per la Ciutat de la Llum amb el cineasta nord-americà –centre– i José Luis Villanueva, que era el director de Grans Projectes de la Generalitat.

8 En paral·lel al litigi amb la UE, la Generalitat en mantenia un altre amb Aguamarga Gestión de Estudios, SL, a qui recriminaven que la manca de rodatges es devia a la seua mala gestió. Quan Berlanga va morir, l'any 2010, el Govern valencià va entendre que el contracte quedava automàticament rescindit, però la resta de propietaris de l'empresa van mantenir-ne el control, fins i tot amb un administrador concursal al capdavant. El director de cinema José Antonio Escrivà (foto) va substituir l'efímera Elsa Martínez a la direcció general, però tampoc no va servir de res. Encara pitjor, es va saber que Escrivà assessorava els estudis Pinewood a la República Dominicana alhora que cobrava de la Generalitat Valenciana.

9 El maig del 2011, la UE va encarregar un informe a una consultora independent perquè examinara la inversió de la Generalitat, i el 8 de maig del 2012, per fi, va arribar la decisió fatídica. "Un inversor privat no hauria invertit en aquest projecte", asseverava la Comissió, que fins i tot afirmava que "invertir en el mercat borsari hauria resultat molt més interessant per a un inversor de mercat prudent". Una inversió com aquella "en una regió en què no estan establertes empreses productores de cinema", era un mal presagi. El Govern valencià va recórrer-hi en contra, però el 3 de juliol d'enguany la UE va ratificar la seua decisió, i va obligar la Generalitat a retornar els diners a les arques públiques.

10 En qualsevol cas, els estudis són de primer nivell. Ara fa dues setmanes, el britànic Ridley Scott (foto), director de films com *Gladiator*, *Blade Runner* o *Alien*, considerava "demencial" que la Ciutat de la Llum estiguera inutilitzada, i la setmana passada, Francis Ford Coppola i uns altres productors associats van ofertar a la Generalitat 80 milions d'euros –el deute que encara queda pendent– per quedar-se amb el recinte complet. El Govern valencià, però, rumia fer-hi vuit lots per tal de vendre'ls per separat i obtenir-ne més diners, encara que l'objecte final de l'activitat de cadascuna de les parts no guardi cap relació amb el cinema. El Consell és ben conscient que la UE supervisa el procés de venda i que ha de recuperar tants diners com puga.

EFE

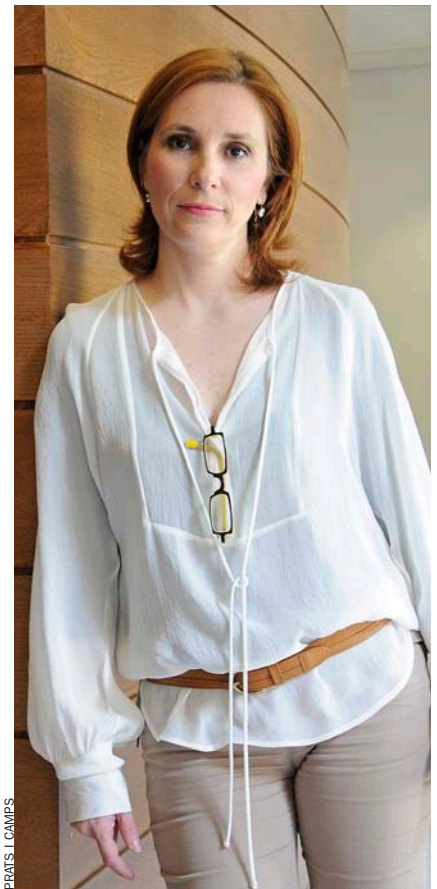
Juan Luis Iborra:
 “Per què van fer sis platós enormes, si amb un de sol ja n’hi havia prou?”

Aguamarga, que és insolvent, reclama al Consell més de 10 milions d’euros.

El balanç de rodatges a la Ciutat de la Llum resulta descoratjador. En nou anys se n’han fet poc més d’una seixantena. En el moment àlgid del sector dels últims anys, el 2008, van escollir Alacant nou de les 80 pel·lícules rodades a l’Estat espanyol, set de les quals per la mateixa productora, establerta a la Ciutat de la Llum per un contracte de patrocini.

Les despeses de manteniment, que es movien pels volts dels 15 milions d’euros anuals, encara avui –sense activitat als platós– comporten un desembors de més de set milions. Entre els treballadors hi ha hagut de tot: una

Mariano Sánchez:
 “A València, la Ciutat de la Llum no hauria tancat, però a Alacant resulta fàcil”

FRANS I CAMPS

Eva Martínez:
 “De tots els grans projectes de la Generalitat, aquest és el que s’ha gestionat pitjor”

bibliotecària de Benidorm amiga de l’ex-conseller Gerardo Camps, que va passar a supervisar les despeses. Un cap de comunicació neocatecumenal contractat per ser amic íntim del també neocatecumenal Eusebio Monzó, aleshores director general de Projectes Temàtics, o un nebot de Rodríguez Galant que va fer tasques de disseny. Sense comptar, és clar, els suculents guanys que va implicar l’execució del recinte, amb Enrique Ortiz o Sedesa –propietat de la família Cotino– com a algunes de les beneficiàries.

La diputada Martínez ho té molt clar: “De tots els grans projectes de la Generalitat Valenciana, aquest és el que s’ha

gestionat pitjor. No hi ha ni una miqueta de llum! Tots els nomenaments han sigut per motivacions polítiques, i s’ha enriquit alguna gent a canvi de no se sap ben bé què. A Gary Bastien, el dissenyador de la Paramount que va idear els platós, van dir-li que fera els millors estudis, necessitara els metres i els milions que necessitara. I així va ser: des de cada racó es fita la mar”.

El professional. Juan Luis Iborra, director i guionista, no podia ni somiar que uns estudis de tant de nivell estarien tan a prop de casa. Natural de l’Alfàs del Pi (Marina Baixa), l’any 1989 va impulsar un festival que porta el nom del seu

municipi i que aquest estiu celebrarà la seua 26a edició. Membre de l'Acadèmia de Cinema, ha treballat a llocs com Los Angeles i assegura que "a Europa no hi ha uns estudis com els d'Alacant".

En qualsevol cas, es demana "per quin motiu vam fer sis platós tan enormes, si n'hi havia prou amb un de sol", sobretot ara que les productores s'estimen més d'abaratir els costos i roden al Marroc o la República Txeca, on les despeses són molt menors que no a Espanya".

Iborra també es mostra crític amb les direccions "polítiques" i "gens professionals" que ha tingut la Ciutat de la Llum, així com amb les subvencions que la Generalitat atorgava a les productores que hi rodaven, ja que "hi ha maneres d'evitar aquest pagament, com el que fan a Canàries, on filmen moltes pel·lícules gràcies a la desgravació fiscal que aplica el Govern en aquest cas".

Sobre la tasca de José Antonio Escrivà, l'actual director del complex, Iborra opina que, en entrar-hi, la Ciutat de la Llum "ja estava condemnada a mort", víctima del "balafament de recursos i el consegüent augment del deute".

Iborra admet que és "impossible" recuperar els diners invertits amb la venda de les instal·lacions, que, en tot cas, són "immillorables". "La gent que hi ha rodat et conta que la diferència amb els estudis de Madrid i Barcelona és molt gran, perquè ací no han de parar per culpa del soroll que arriba de fora", cosa que no evita una altra reflexió, per part seua: "Ara com ara ja no calen estudis tan voluminosos, les noves tecnologies et permeten convertir 20 persones en 400, el disseny gràfic ha evolucionat molt i aquests estudis potser estan pensats per a una altra època."

L'experiència personal, de fet, li recomana de no excedir-se. Quan algunes empreses distribuïdores li han suggerit potenciar el festival de l'Alfàs –que encara dirigeix– s'hi ha negat en redó: "Cal saber qui ets, on ets, perquè redimensionar-ho seria perillós", subratlla.

El docent. La caiguda de la Ciutat de la Llum ha arrossegat la de l'Escola de Cinema que acollia i que ha impartit només set cursos: del 2007-2008 al 2013-2014.

Els efectes de la decisió de la UE es perceben clarament en la xifra d'alumnes matriculats: dels 618 del curs 2010-2011 als 114 de l'últim que va haver-hi.

De caire privat, gestionada per l'empresa italiana NUCT però adscrita a la Universitat Miguel Hernández d'Elx –creada sota el Govern del PP per tal de contrarestar la força de la Universitat d'Alacant, que Zaplana no controlava–, l'Escola va arribar a tenir més de 50 treballadors, la pràctica totalitat dels quals han estat acomiadats. El grau continua a Elx, amb professors de Periodisme i de Belles Arts i, és clar, sense pràctiques.

De treballar com a meritoris a *Lo imposible* a ser absorbits per unes altres titulacions, la caiguda en desgràcia de la Ciutat de la Llum i el malbaratament de recursos –en presentacions oneroses, patrocinis esportius, cotxes oficials, viatges a Canes i tantes altres coses– els alumnes de la carrera assisteixen impàvids a la caiguda de l'imperi valencià.

Mariano Sánchez Soler, un dels professors més insignes, doctor en història i escriptor i periodista de renom, pensa que el tancament tàcit de la Ciutat de la Llum "no hauria passat a Sagunt o a València, però a Alacant resulta fàcil". Aquest apassionat del cinema, alacantí

de soca-rel, és del parer que aquell recinte "no és una ruïna", sinó que "serà un negoci per a qui ho gestione com cal". "Tots els països del món voldrien tenir uns estudis com aquests i qui més qui menys subvenciona les produccions cinematogràfiques que arriben, perquè això implica una circulació de diners important a la ciutat acollidora", raona.

Sánchez Soler pensa que els estudis són "perfectament rendibles", i que el traspàs dels terrenys serà llaminer perquè es requalificaran els terrenys del voltant per aixecar-hi "bungalous de pel·lícula".

El plec no ha eixit a la llum i Coppola i la immobiliària Santa Ana ja han presentat una oferta. El *pack* complet inclou l'Escola on treballava Sánchez Soler, el lloc on va rodar-se una escena de *Crematorio* –la sèrie de televisió sobre la corrupció urbanística a la costa valenciana basada en una novel·la de Rafael Chirbes– en què l'edifici docent resulta ser un tanatori. Ni Hitchcock no hauria ideat una història tan macabra.

Víctor Maceda

sabadell smart congress 2015

Congrés Internacional de Ciutats Intel·ligents

25 i 26 DE FEBRER, 2015
FIRA SABADELL
(Sabadell, Barcelona)

La tercera edició del Sabadell Smart Congress, posarà èmfasi en una visió global, tecnològica, social i històrica del desenvolupament de les ciutats fins a les actuals Smart Cities, destacant tres temàtiques.

SMART URBAN PLANNING
Perspectiva històrica i tendències actuals de l'urbanisme a les ciutats intel·ligents de mida mitjana. Efectes sobre la societat.

SMART HEALTH
Noves tecnologies en l'àmbit de la salut. Impressió en 3D en cirurgia.

SMART PROJECTS FINANCING
Integrant el finançament de diverses fonts per implantar projectes de ciutat intel·ligent.

smartcity@ajsabadell.cat
+ 34 93 745 31 92

@sbdsmart
#sbdsmartcongress
sabadellsmartcongress.com

FIRA SABADELL Ajuntament de Sabadell